

Компанії та банки лізингодавці, що є членами Асоціації, репрезентують близько 80% українського ринку лізингу, тож загальні обсяги фінансування в агросектор можуть бути навіть дещо вищими. В цілому галузь демонструє стабільність та надійність, майже не дозволяючи зовнішнім факторам впливати на амбітні плани співпраці з вітчизняними агровиробниками.

Отже, держава зацікавлена у розвитку лізингу, оскільки він є інвестиційним механізмом, що сприяє оновленню техніки та технологій, зростанню конкурентоздатності економіки, зменшенню енергоємності та матеріалоемності виробництва, зростанню екологічної та технічної безпеки виробництва, покращенню умов праці, розвитку малого та середнього бізнесу, сільського господарства, соціальної сфери тощо, підвищенню ефективності виробництва та добробуту населення, розширенню податкової бази, зростанню бюджетних надходжень.

АНТИКРИЗОВИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ЯК СКЛАДОВА ІНТЕРАКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ

Сроменко А. В., гр.Фз-20м

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **В.М. Лачкова**

Державний біотехнологічний університет

У сучасному економічному житті термін «антикризове управління» (антикризовий менеджмент) стає все більш популярним. Ряд економістів розуміють під ним управління підприємством в кризових умовах, інші вважають рятування підприємства від загрози банкрутства, а деякі пов'язують антикризове управління з діяльністю антикризових менеджерів у межах судових позивів з визнання підприємства банкрутом. Деякі економісти-дослідники вважають, що антикризові заходи слід застосовувати лише тоді, коли прибутковість стає мрією, а перспектива банкрутства підприємства – реальною. Виходячи з цього, вони повністю ігнорують діагностику ймовірності банкрутства на ранніх стадіях, акцентуючи увагу лише на ліквідації наслідків кризи.

На нашу думку, будь яке управління має мати риси антикризового, або набувати їх по мірі виникнення кризових ситуацій. Ігнорування ролі антикризового управління може мати негативні наслідки для підприємства, і навпаки, зосередження уваги на

антикризовій складовій управління надає більше можливостей безболісного подолання кризових ситуацій.

Оскільки, кризи різняться за своїм походженням, підходи до управління ними також мають бути різними, і це треба враховувати при розробці системи алгоритмів управління, так як не усі засоби протидії кризи здатні створити бажаний ефекти.

Значення проблеми антикризового управління підприємством знаходить своє відображення і в реформах, які проводяться в нашій країні. За останні роки відбулися суттєві зміни в антикризовому законодавстві, було прийнято Кодекс України з процедур банкрутства, що дає змогу не тільки перестроювати роботу самого підприємства, але й знизити обсяг неплатежів тим самим покращити фінансово-економічний клімат інших, пов'язаних з ним суб'єктів господарювання, та держави в цілому.

Елементи антикризового управління мають бути запроваджені не тільки на підприємствах, які перебувають у кризовому стані, алей і на успішно функціонуючих підприємствах.

Вивчення основних тенденцій розвитку вітчизняних підприємств часто призводить до висновків про недостатню ефективність господарювання, яку часто пов'язують із кризою менеджменту. Практика показала, що не всі підприємства змогли адаптуватися до сучасних умов. Науковці до основних помилок менеджменту відносять: недосконале опрацювання стратегії розвитку; відсутність стратегічного бачення; орієнтація на короткострокову перспективу; відсутність гнучкості; нетворчий підхід до управлінської діяльності; необґрунтоване застосування західних методик діагностики банкрутства, розуміння антикризового менеджменту як інструменту, потрібного лише в умовах кризи тощо.

Функцію антикризового менеджменту, направлену на попередження кризи підприємств, не можна розглядати статичним станом. Тому існує постійна потреба у фахівцях, здатних виявляти небезпеки, здійснювати діагностику існуючого стану, виявляти слабкі ланки у діяльності підприємства, використовувати сучасні інструменти антикризового управління.

Інструментарій антикризового управління досить широкий, він включає статистичні методи, методи моделювання ситуацій, прогнозування, експериментальні методи експертизу, маркетингові дослідження, і вибір з них залежить у першу чергу від типу кризи та форми її прояву. Системний аналіз сигналів о змінах стану та конкурентного статусу організації дозволяє розглядати у сукупності ряд параметрів, які виступають у якості індикаторів кризових явищ,

підвищення загрози реалізації місії підприємства, або навпаки, можуть свідчити про розширення можливостей підприємства. Такий підхід є ефективним навіть на самих ранніх етапах виявлення кризи, коли за мету ставиться запобігання виникненню або розгортання кризи.

Вітчизняні підприємства, як показує практика, здійснюють активне антикризове управління, що ґрунтується на фінансовому аналізі, що носить реактивний характер, основною метою якого є лише впровадження антикризових заходів. Однак прогресивні підприємства, що успішно функціонують у ринкових умовах, останнім часом дедалі більше дотримуються інтерактивного типу управління, за якого, під час проведення діагностики розглядаються можливості одночасного застосування оперативних і стратегічних заходів.

У практичній діяльності підприємства схильні до застосування методів аналізу, які дозволяють оцінити ризики, фінансовий стан та розробити прогнози з мінімальними витратами часу та коштів. Тому для реалізації функції антикризового управління на підприємстві має бути розроблено системи критеріїв і оцінок, проекти програм моніторингу, що зможуть бути застосовані на підприємствах України.

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЮ СТРУКТУРОЮ КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Завгородня Ю.С., гр. Ф-20м

Науковий керівник – канд. екон. наук, проф. **О.П. Близнюк**

Державний біотехнологічний університет

Одним з ключових детермінантів досягнення фінансової стійкості та стабільності підприємства є оптимізація складу та структури капіталу, власних і позикових джерел фінансових ресурсів, а також стратегія управління капіталом підприємства.

Під фінансовою структурою капіталу підприємства розуміють співвідношення між власним і позиковим капіталом. Власний і позиковий капітал мають певну відмінність, яка впливає з різних рівнів їх доходності та ризику для власників цього капіталу. Оцінка та порівняння вартості різних елементів капіталу дають можливість сформулювати його оптимальну структуру.

Питання оптимізації структури капіталу підприємств із метою мінімізації його середньозваженої вартості, максимізації рентабельності активів і власного капіталу, підвищення ринкової вартості підприємств та